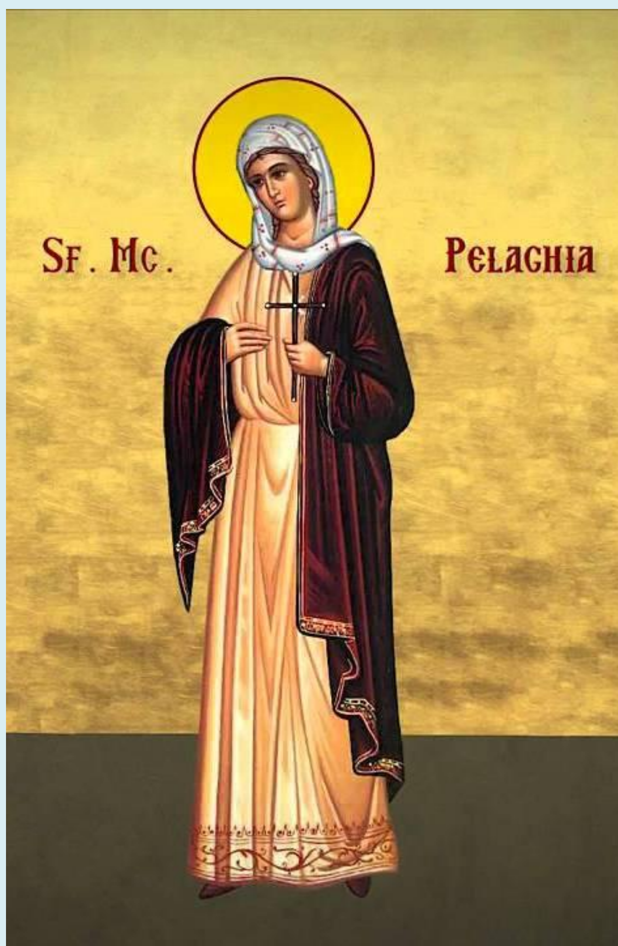
Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Pelaghia din Tars

(s.v. 4 mai / s.n. 17 mai)

Sfânta fecioară şi muceniţă Pelaghia din Tars (s.v. 4 mai / s.n. 17 mai):

https://www.academia.edu/42945509/Sf%C3%A2nta_fecioar%C4%83_%C5%9Fi_muceni%C5%A3%C4%83_Pelaghia_din_Tars_4_mai_

https://archive.org/details/sf.-pelaghia

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-pelaghia

***

Materiale despre Sfânta Pelaghia din Tars:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Pelaghia-din-Tars-(4-mai)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pelaghia+Tars

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Pelaghia+din+Tars

&&&

Troparul Sfintei muceniţe Pelaghia din Tars, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Pelaghia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înotând eu în noianul minunilor tale, dă-mi mie acum vânt al Duhului, muceniţă a lui Hristos prea lăudată, Pelaghia şi mă îndreptează către limanul cel lin al laudelor tale.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind dată din pruncie Ziditorului tău, după cunoştinţa cea mai dinainte, te-ai lepădat de dragostea celor stricăcioase, prea mărită Pelaghia şi bărbăteşte ai călcat patimile cu putere dumnezeiască, cinstită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Poftind să primeşti baia cea dumnezeiască a botezului şi aflând pe lucrătorul de cele sfinte al lui Hristos, ai alergat către Dânsul şi împărtăşindu-te băii, te-ai făcut plină de dumnezeiască lumină, muceniţă Pelaghia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai sfântă decât cele sfinte te-ai arătat, Fecioară prea curată, căci ai purtat în braţe pe Sfântul sfinţitor, pe Hristos, care cuprinde toată zidirea, cu puterile cele dumnezeieşti.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un pământ bun ce ai primit seminţe cuvântătoare, muceniţă a lui Hristos prea înţeleaptă, acelea le-ai lucrat cu îndestulare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sârguindu-te ca o aleasă, te-ai îndreptat către Stăpânul şi Dumnezeu, muceniţă a lui Hristos mărită, întărindu-te cu dumnezeieştile învăţături.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ridicat-ai, o, cinstită, chipul meu cel căzut, născând pe Cela ce învederat este pricinuitor ridicării celei mai presus de fiinţă.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea, Doamne şi scăparea şi întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind îmbrăcată cu porfira Stăpânului, prin baia naşterii celei de a doua prea mărită, te-ai dezbrăcat de toată porfira cea veselitoare a vieţii, muceniţă Pelaghia prea cinstită.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pofta frumuseţilor celor cereşti, a întunecat poftele cele de pe pământ, purtătoare de chinuri pentru aceea te-ai într-aripat, strigând către Hristos şi zicând: Slavă puterii Tale Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părăsind credinţa cea necurată, ai alergat către credinţa lui Hristos înţelepţeşte, muceniţă Pelaghia pururea pomenită, călcând toată înşelăciunea idolilor, ceea ce eşti cuprinsă de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neispitită de nuntă ai născut, o, Fecioară şi după naştere iarăsi te-ai arătat fecioară pentru aceea cu glasuri neîncetate şi cu credinţă neîndoită, strigăm ţie: Stăpână, bucură-te.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai putut să strici trufia vrăjmaşului, prea lăudată Pelaghia, întărindu-te cu crucea şi cu harul Stăpânului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum te bucuri cu adevărat, căci te-ai împreunat cu Mirele tău, ţinând făcliile muceniciei şi ale fecioriei, prea luminată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Domnul S-a sălăşluit întru tine, Maica lui Dumnezeu, făcând din nou pe om, care a căzut în stricăciune din înşelăciunea şarpelui.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După lege logodindu-te cu Hristos, ai alergat pe calea muceniciei, urmând după Mirele tău şi ai năzuit la limanul cel prea lin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cununa prea frumoasă a dreptăţii şi s-a împletit creştetului tău, cugetătoare de Dumnezeu Pelaghia, muceniţă purtătoare de cunună căci ai păzit credinţa nevătămată, până la sfârşitul tău muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai întâi a vărsat şarpele cel prea viclean otrava în urechile Evei, iar tu numai singură o ai scuturat, Maica lui Dumnezeu, născând pe omorâtorul lui.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Urând cele vremelnice şi împărtăşindu-te de bunătăţile cele cereşti, pentru chinuire ai primit cunună, prea cinstită Pelaghia şi pâraiele sângiurilor ca un dar ai adus Stăpânului Hristos roagă-te să ne mântuiască pe noi din nevoi, cei ce cinstim pomenirea ta.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon văpaia cuptorului au călcat, cu laude strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arzându-te de dumnezeiescul sânge al lui Hristos şi răbdând organul cel ars ca un cuptor, muceniţă strigai: Bine cuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce îmbracă cerul cu nori, te-a împodobit cu dumnezeiască haină pe tine, mărită, ceea ce ai fost dezbrăcată, muceniţă, care cântai: Bine cuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti locaş sfinţit dumnezeiesc al Celui preaînalt, bucură-te că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvântată eşti tu între femei, ceea ce eşti prea curată Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o muceniţă prea frumoasă şi adevărată a lui Hristos, ai teologhisit puterea Lui, învăţând cu dumnezeiesc cuget pe toţi prea lăudată şi ai atras către dreapta credinţă popoare care cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Logodindu-te luminos cu Hristos, ai stins toată pornirea tiranului, izvorând noian de înţelepciune prea cinstită Pelaghia şi cu două diademe te-ai împodobit muceniţă strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Fiul din Tatăl cel fără de început şi pe Duhul Sfânt mărturisim noi credincioşii zicând, că S-a întrupat din tine Preacurată, Cuvântul cel singur născut, care este împreună fără de început cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh şi strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu bună faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu poate cuvântul să spună laudele tale, Pelaghia, căci izvorăşti noian de minuni cu puterea şi cu harul Mirelui tău pe care şi acuma roagă-L, să se mântuiască toţi cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai încetat de a dori, mireasă purtătoare de cunună, învrednicindu-te a sta înaintea doririi şi celei desăvârşite, muceniţă Pelaghia şi ai dobândit deplin desfătarea îndulcirii celei veşnice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Roagă pe Mirele tău să se dea lumii pace, muceniţă Pelaghia, cugetătoare de Dumnezeu, păzind Biserica de supărări şi luminând cu darul pe cei ce te laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai Fecioară şi Maică mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, căci ai zămislit pe Cuvântul lui Dumnezeu, născându-L pe Dânsul întrupat prin care acum mântuindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară, s-a tăiat, adunând firile cele osebite pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te slăvim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Înfierbântându-ţi-se sufletul de dragostea lui Hristos, vitejeşte ai intrat în cuptorul cel lucrat din aramă, care era ars foarte tare, de Dumnezeu cugetătoare Pelaghia şi te-ai făcut Stăpânului tău jertfă cu bun miros pentru aceasta, astăzi luminat prăznuim prea sfântă pomenirea ta.

****

Diocleţian, păgânul împărat al Romei, pornind prigoana în toată lumea asupra creştinilor, mulţi din ei fugeau în munţi, temându-se de mânia tiranului, iar ***cei mai tari în credinţă şi cei ce se temeau mai mult de Dumnezeu decât de oameni, petreceau în Sfintele Biserici, rugându-se Domnului să-i întărească în nevoinţe şi să-i facă biruitori asupra vrăjmaşilor.***

În acea vreme era în Tars, cetatea Ciliciei, un episcop cu numele Clinon, care pe mulţi elini, adică păgâni, aducându-i la adevăratul Dumnezeu şi botezându-i, ca un bun păstor îi împreuna cu turma lui Hristos şi îndemna pe fiecare cu sfaturi folositoare de suflet, ca să stea cu bărbăţie pentru Hristos Domnul său şi să-şi pună pentru Dânsul sufletul, aşteptând să ia de la Dânsul cununa biruinţei în Împărăţia Cerurilor. De aceasta auzind împăratul Diocleţian, fiind atunci în Cilicia, a poruncit să caute pe acel episcop, încuind porţile cetăţii Tarsului, ca să nu scape. Înştiinţându-se episcopul prin dumnezeiască descoperire, mai înainte de vreme a ieşit în taină din cetate, neştiind nimeni, de vreme ce încă nu venise ceasul lui şi se ascundea împreună cu alţi creştini prin munţi şi prin pustietăţi. Neputând împăratul să afle pe episcop şi-a întors mânia sa spre aceia pe care i-a botezat episcopul şi prinzându-i, i-a aruncat în temniţă.

În acea cetate era o fecioară cu numele Pelaghia, de neam bun şi bogat, minunată la frumuseţe, înţeleaptă şi plină de frica lui Dumnezeu. Auzind ea de la creştini despre Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a aprins de dragostea Lui, crezând întru-Însul, şi şi-a pus în minte să nu se însoţească cu nimeni din oamenii pământeşti cei muritori şi stricăcioşi, ci să se facă mireasa Mirelui Celui ceresc, Care este fără de moarte şi nestricăcios, dorind foarte mult Sfântul Botez. Înştiinţându-se ea că episcopul creştin a fugit din cetate, s-a întristat şi s-a mâhnit cu duhul, dorind ca să-l vadă şi să primească botezul din mâinile lui, pentru că nu-l văzuse, ci numai auzise de dânsul. Ea avea maică văduvă elină, căreia îi tăinuia credinţa şi dorinţa ei cea întru Hristos.

În vremea aceea, auzind fiul împăratului de frumuseţea cea minunată a Pela-ghiei şi într-adins vrând s-o vadă, a trimis la dânsa bărbaţi cinstiţi, dorind să o ia de soţie, lucru de care era foarte bucuroasă mama Pelaghiei. Dar, ***fericita fecioară***

Pelaghia, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, a răspuns fără frică: "Eu m-am logodit cu Fiul lui Dumnezeu, cu Împăratul cel fără de moarte". Întorcându-se trimişii, au spus fiului împăratului cele auzite din gura fecioarei. Atunci, umplându-se el de mare mânie, voia să se răzbune, dar nu îndată, pentru că nădăjduia că se va lega fecioara şi se va învoi la dorinţa lui.

Pelaghia a zis către mama sa: "Voiesc să mă duc la doica mea, pentru că nu am văzut-o de mult". În acea vreme, doica petrecea într-un sat, afară din cetate. De aceea s-a gândit să se ducă la dânsa, pentru că poate să afle pe episcopul creştin, de care auzise în taină de la oarecare creştini în ce loc s-a ascuns. Dar mama sa, fiind învăţată de diavol, nu s-a învoit cu cererea ei, ci în tot chipul o oprea, zicându-i: "Nu-ţi este cu putinţă, o, fiică, să te duci acum acolo, ci vei merge altădată". Pentru aceasta Pelaghia era mâhnită. **În noaptea aceea i s-a arătat ei Domnul în chipul episcopului Clinon, negrăind nimic către dânsa, ci numai arătându-i asemănarea episcopului.** Fecioara se miră de bărbatul ce i se arătă în vedenie, că faţa lui era cinstită şi prea luminată, iar îmbrăcămintea minunată. Deşteptându-se din somn, a trimis în taină pe doi oameni credincioşi ai săi în temniţa unde erau ţinuţi creştinii în legături, ca să-i întrebe pe dânşii cum este chipul episcopului. Ducându-se aceia şi cercetând de asemănarea feţei episcopului, s-au întors, spunând Pelaghiei cele ce au văzut, iar ea s-a minunat, pentru că toate cele ce spuneau ei, se asemănau cu vedenia cea din somn şi a cunoscut din aceasta, că în adevăr a văzut pe episcopul Clinon.

Deci ea se bucura cu duhul, iar cu inima dorea să-l vadă la faţă. Pentru aceasta se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Învredniceşte-mă, Doamne, ca să văd pe slujitorul Tău, pe vestitorul bunătăţilor Tale şi nu mă lipsi pe mine de tainele Tale cele sfinte!"***

Apropiindu-se către maica-sa, a zis: "Doamnă, mama mea, mă rog ţie, lasă-mă să mă duc la doica mea, că de mult n-am văzut-o. Iar maica-sa, deşi nu voia să-i dea voie, însă în cele din urmă s-a învoit a o lăsa, de teamă să n-o mâhnească şi să se îmbolnăvească. Deci, a poruncit să se pregătească carete, cai şi multe slugi şi a împodobit-o cu porfiră împărătească, cu podoabe de aur şi cu pietre scumpe, ca pe o fecioară logodită cu fiul împăratului; iar pe lângă dânsa a pus slugi şi fameni credincioşi. Astfel, aşezând-o într-o caretă aleasă, a trimis-o, zicându-i: "Mergi sănătoasă, fiica mea şi cu ale mele cuvinte te închină doicii tale!" Pelaghia s-a dus bucurându-se în cale, înconjurată de o mulţime de slugi.

După ce s-a depărtat de cetate, ca la zece stadii, s-a apropiat de un munte oarecare cu păduri şi unul din slujitori, cu numele Longhin, a văzut pe un bărbat cinstit,

pogorându-se din munte. Acela era episcopul Clinon care, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, i s-a întâmplat de a întâmpinat pe cei ce veneau. ***Cunoscându-l Longhin, cel ce era în ascuns creştin, a zis către altul ce era asemenea în taină creştin: "Frate Iuliane, cunoşti pe bărbatul ce vine înaintea noastră? Acesta este omul lui Dumnezeu, episcopul Clinon, prin care a străbătut slava în tot Răsăritul cu minunile făcute de dânsul şi înştiinţându-se împăratul, l-a căutat mult şi nu l-a aflat; pentru aceea a pornit prigoană împotriva creştinilor".*** Vorbind acestea între ei, Longhin şi Iulian, cei doi fameni pe care Pelaghia îi trimisese în temniţă la creştini ca să-i întrebe pentru asemănarea feţei episcopului, au auzit cele vorbite şi îndată au vestit Pelaghiei cele ce auziseră.

Pelaghia a poruncit să oprească careta şi ieşind dintr-însa, a mers pe jos în întâmpinarea omului lui Dumnezeu, iar slugilor le-a poruncit ca să fie departe şi să se odihnească sub copacii dumbrăvii, pentru că nu voia ca elinii cei necuraţi să audă tainele Sfintei credinţe.

Apropiindu-se către omul lui Dumnezeu, i-a urat de bine, zicându-i: "Bucu-ră-te, slujitorul lui Hristos!"

Iar episcopul a răspuns: "Fiică, fie pacea Hristosului meu cu tine".

Zis-a Pelaghia: "Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce mi-a arătat mie în vedenie asemănarea feţei tale şi te-a trimis pe tine la mine, ca să mântuieşti sufletul meu din pierzare. Deci, acum rogu-te pe tine, pentru Dumnezeul Căruia Îi slujeşti, spune-mi oare tu eşti Clinon, episcopul creştinilor?"

Răspuns-a acela: "Eu sunt păstorul oilor celor cuvântătoare ale lui Hristos, care se nădăjduiesc a câştiga viaţa cea veşnică".

Iar Pelaghia a zis către dânsul: "Şi ce porunceşti oilor cuvântătoare ca să poată avea viaţă veşnică?"

Zis-a episcopul: "Le învăţ cunoştinţa Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh şi le povăţuiesc la viaţa cea plăcută lui Dumnezeu, în frica şi în dragostea lui Iisus Hristos!"

Zis-a Pelaghia: "Spune-mi, părintele meu, ce este mai ales şi mai de trebuinţă celor ce voiesc să se unească cu Dumnezeul tău?"

Zis-a episcopul: "Îţi vestesc botezul, întru iertarea păcatelor şi întru viaţa veşnică, că mai mult decât acela nimic nu este mai de trebuinţă".

Căzând Pelaghia la picioarele episcopului, îl ruga, zicând: "Miluieşte-mă, stăpâne, şi-mi dă acel dar, că de când ai început a vorbi cu mine, lumina lui Dumnezeu a răsărit în inima mea şi mă lepăd de satana, de îngerii lui, de meşteşugurile lui şi de idolii cei fără de suflet pe care i-am urât demult ca pe nişte netrebnici şi care nu sunt pricinuitorii vieţii, ci ai morţii şi ai pierzării veşnice. Iar acum rog pe Dumnezeul cel ceresc că, deşi sunt nevrednică a fi mireasa Fiului Său, Care mi-a luminat inima mea, totuşi cred că Acela este soarele dreptăţii".

Episcopul, auzind nişte cuvinte ca acelea, se miră de osârdia ei cea atât de mare către Dumnezeu, bucurându-se de dânsa cu duhul. Ridicându-şi mâinile spre cer, a zis: "Dumnezeule şi Părinte al Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce şezi în cer şi ai chemat pe această fecioară întru cunoştinţa Ta, trimite ei Sfântul Botez al iubitului Tău Fiu". Aşa rugându-se episcopul, deodată un izvor de apă vie a izvorât din pământ înaintea lor. Şi, văzând episcopul, a preamărit pe Dumnezeu, zicând: "Mare eşti Dumnezeul nostru Tată, Fiule şi Duhule Sfinte, că ai dat botezul ca moştenire fiilor omeneşti spre viaţa veşnică. Şi acum, Doamne, ştiutorul de inimi, Tu ştii smerenia robului Tău, că mă ruşinez a boteza pe fecioara aceasta. Deci, Tu, Atotputernice, rânduieşte cu purtarea Ta de grijă şi mă învaţă ce mi se cade să fac!"

Pelaghia a zis către dânsul: "Stăpâne şi părinte, s-a auzit rugăciunea ta; că iată, văd pe doi tineri purtători de lumină, stând la izvor şi ţinând o pânză curată prea luminată. Deci nu te îndoi a mă boteza pe mine!"

Iar episcopul, mulţumind lui Dumnezeu, s-a apropiat de izvor şi a văzut doi îngeri ai lui Dumnezeu, precum îi spusese Pelaghia, care ţineau o pânză mai albă decât zăpada, ca să acopere trupul cel fecioresc. Şi, sfinţind apa, se ruga, zicând: ***"Împărate a toată făptura, Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară foc, fă-mă pe mine vrednic a boteza pe această fecioară, pe care ai trimis-o la mine, s-o aduc Ţie jertfă vie, întru miros de bună mireasmă duhovnicească şi o numără pe ea cu ceata aleşilor Tăi în ziua Împărăţiei Tale, şi ia-o cu cele cinci fecioare înţelepte în cămara Hristosului Tău, având aprinsă făclia sa".*** Sfârşindu-şi rugăciunea, a botezat pe fericita fecioară Pelaghia în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a împărtăşit-o pe ea cu părticica Trupului lui Hristos, pe care o purta cu sine.

După aceasta Sfânta fecioară Pelaghia s-a închinat episcopului şi sărutând picioarele lui, i-a zis: "Stăpâne al meu şi fericite părinte, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine ca să mă întărească pe mine cu Duhul Său cel Sfânt".

Episcopul i-a zis: "Dumnezeul Căruia te-ai dat pe tine, să-ţi trimită ajutor din sfântul Său locaş şi să-ţi dăruiască biruinţă asupra potrivnicului!"

Iar fecioara, fiind plină de multă bucurie de la Sfântul Duh, a zis episcopului: "Părinte, pentru Dumnezeu Cel ce mi-a dat prin tine mântuire, rogu-te pe tine, nu trece cu vederea această rugăminte a mea, de vreme ce prin sfintele tale mâini am luat porfira duhovnicească şi nestricăcioasă a Împăratului Cel veşnic. Deci, de acum nu mi se cuvine mie a purta această porfiră pământească stricăcioasă şi aceste podoabe; ia-le pe acestea tu, părinte şi le vinde, iar preţul să-l împarţi la cei ce au trebuinţă, căci mie de acum toate acestea îmi sunt urâte".

Zis-a către dânsa episcopul: "Deşi îmi este cu neputinţă ca în mâinile mele să iau acestea, însă le voi lua, ca să nu te mâhnesc pe tine, de vreme ce, chemându-l pe Dumnezeu, mă pofteşti pe mine, voi face precum porunceşti".

Zis-a Pelaghia: "Eu am auzit că Domnul nostru zice în Sfânta Evanghelie: Nu poate nimeni să slujească la doi domni; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona. Deci şi eu, vrând a-i sluji lui Dumnezeu Unul, lepăd pe mamona!"

Episcopul s-a minunat de înţelegerea ei, apoi, rugându-se pentru dânsa şi binecuvântând-o, s-a dus. Deci, sfânta se bucura întru Duhul Sfânt şi slăvea pe Dumnezeu, mulţumindu-I că a învrednicit-o a primi darurile cele cereşti şi s-a întors la slugile sale cele ce o aşteptau, pe care i-a găsit întunecaţi cu ochii din lucrarea diavolească şi nu puteau să vadă, nici nu ştiau unde se vor duce. Sfânta, cunoscând că aceea li s-a făcut din răutatea vrăjmaşului, a însemnat pe fiecare cu semnul Sfintei Cruci şi îndată a gonit întunericul din ochii lor şi au început a vedea bine, ca şi mai înainte.

Şi au întrebat-o pe ea, zicând: "Unde este omul acela cu care ai vorbit, doamnă? Căci am văzut şi pe o femeie prea luminată stând între voi, care avea pe capul ei două coroane, iar deasupra coroanelor strălucea o cruce". Iar Sfânta Pelaghia le-a poruncit să tacă. După aceea, a început a-i învăţa pe ei credinţa întru Domnul nostru Iisus Hristos, la care i-au răspuns: "O, doamna noastră, cum nu vom crede în Acela, Care după moarte ne poate izbăvi de muncile cele veşnice şi ne dăruieşte

viaţa veşnică în ceruri?" Şi se bucura sfânta de întoarcerea lor şi-i sfătuia să se boteze fără zăbavă.

După acestea, suindu-se în caretă, a mers la doica sa, care a ieşit în întâmpinarea Sfintei Pelaghia şi a văzut-o pe ea cu faţa mai frumoasă decât frumuseţea ei de mai înainte, fiind neîmbrăcată în hainele cele scumpe şi fără de toate podoabele. Şi, primind-o pe ea cu bucurie, a văzut toate obiceiurile ei schimbate, nu ca mai înainte, mândră şi măreaţă; ci acum era smerită, blândă; înainte era limbută, iar acum tăcută; mai înainte se hrănea cu multe feluri de bucate şi dulceţuri, iar acum petrecea în posturi şi în înfrânări, mulţumindu-se cu puţină hrană. Mai înainte îşi petrecea zilele în deşertăciuni şi mângâieri şi nopţile dormind pe pat moale, iar acum cea mai mare parte a zilei o petrecea în rugăciuni şi se odihnea pe pat vârtos, iar noaptea se scula la rugăciune.

Deci, doica a cunoscut că Pelaghia a primit credinţa creştinească şi a început a-i zice: *"Iubita mea fiică, precum cu frumuseţea trupească cea foarte mare ai făcut pe fiul împăratului să se minuneze şi pe toţi cei ce te vedeau, tot aşa cu frumuseţea cea adevărată sufletească, sârguieşte-te ca să fii plăcută Fiului lui Dumnezeu, Împăratul cel veşnic, Căruia te-ai dat pe tine ca mireasă, pentru că în adevăratul Dumnezeu, precum văd, ai crezut. Acela să te întărească pe tine la nevoinţa cea pătimitoare pentru El şi să-ţi dăruiască ţie biruinţă asupra potrivnicului şi cu cunună de dănţuire să te încununeze pe tine întru slava Sa. Deci, du-te cu pace în grabă de la mine, fiica mea, pentru că nu voiesc să zăboveşti în casa mea, căci mă tem de primejdie şi de risipire din partea fiului împăratului, care se mândreşte că te are pe tine ca logodnică. Şi nu numai pe mine singură mă cruţ, că de aş pătimi cu tine, apoi şi răsplătire de la Dumnezeu împreună cu tine aş fi luat, dar cruţ pe tot neamul meu. Pentru că dacă va şti fiul împăratului, care te doreşte pe tine, că tu eşti creştină şi zăboveşti în casa mea, apoi îndată nu numai pe mine singură, ci şi toată casa mea, cu tot neamul meu ne va pierde".* Nişte cuvinte ca acestea ale doicii auzindu-le Sfânta Pelaghia, plecându-se cu smerită faţă, s-a dus de la ea şi s-a întors la maica sa.

Apropiindu-se Pelaghia de casa sa, i-a ieşit maica ei în întâmpinare, care s-a înspăimântat când a văzut pe Pelaghia că nu e în porfiră împărătească, nici în podoabe, ci în haine proaste; dar nu pricepea cauza. Atunci una dintre slugi, i-a spus ei în taină toate cele ce se făcuseră pe cale, cum Pelaghia a luat credinţa creştinească, botezându-se de episcopul creştinesc.

Auzind aceasta maica ei, s-a făcut ca o moartă şi zăcea pe patul durerii de mâhnire mare. Apoi, venindu-şi în sine şi nezicând nimic fiicei sale, a alergat la împăratul şi

a cerut să-i dea ei ostaşi, ca să-i trimită să caute pe episcopul creştinesc, să-l prindă şi să-l aducă la judecată, pentru că a amăgit pe fiica ei. Şi împăratul i-a dat mulţime de ostaşi înarmaţi, călăreţi şi pedeştri. În acea vreme, fericita Pelaghia, văzând pe maica sa foarte mânioasă, şi-a luat pe famenii ei şi pe câteva slugi care crezuseră în Hristos şi a ieşit cu dânşii în taină din casă, trecând un râu ce se numea Kidnos şi s-au ascuns acolo.

Maica ei, venind în casă cu ostaşii, n-a găsit pe Pelaghia şi căzând într-un îndoit necaz, a trimis pretutindeni ostaşi, ca să caute pe Pelaghia şi pe episcopul Clinon. Deci s-au dus prin toate părţile de prim prejur, întrebând la drumuri, căutând prin munţi şi prin cetăţi şi prin pustietăţi şi nu-i putea afla, fiind acoperiţi de dumnezeiasca sprijinire. Şezând Sfânta Pelaghia pe cealaltă parte de râu, vedea pe ostaşii cei ce o căutau, iar ei, fiind orbiţi, nu o vedeau pe ea, nici pe cei ce erau cu dânsa. ***Sfânta a zis către slugile sale: "Vedeţi oare, că Domnul nostru iubeşte şi acoperă pe robii Săi cei ce nădăjduiesc spre Dânsul?"*** Deci, ostaşii, căutându-i pretutindeni, s-au întors osteniţi la cea care i-a trimis, neaflând nici pe Pelaghia, nici pe episcop. Atunci maica ei mai mult s-a mâhnit şi s-a scârbit şi a rămas abia vie din acea întristare mare.

După aceea, Sfânta Pelaghia, primind sfat bun de la Duhul Sfânt şi aprinzându-se de dragostea Mirelui său cel ceresc, voia să se dea la munci pentru Dânsul. Pentru aceea s-a dus acasă la maica sa şi a început a grăi: ***"Pentru ce te mânii în zadar, o maică? Pentru ce nu voieşti să cunoşti adevărul? Nu te-ai ruşinat oare a trimite ostaşi spre căutarea bărbatului cel sfânt, care cinsteşte pe Dumnezeu cel Atotputernic, pe Ziditorul a toată făptura? Nu te ruşinezi tu a ridica război asupra Dumnezeului ceresc? Nu ştii că episcopul, robul Lui, de ar fi cerut de la Dânsul i-ar fi trimis numaidecât un înger al Său, care într-o clipeală a ochiului ar fi omorât toate cetele oştilor împărăteşti?"***

Sfânta Pelaghia, grăind acestea pentru Domnul nostru Iisus Hristos, sfătuia pe maica sa să cunoască pe adevăratul Dumnezeu, dar n-a sporit întru nimic. Maica sa, fiind orbită cu nebunia şi împietrită cu răutatea, nu lua aminte la cuvintele ei cele insuflate de Dumnezeu, ci a trimis la fiul împăratului, zicându-i: "Iată, logodnica ta s-a însoţit cu Dumnezeul cel ceresc!" Auzind aceasta tânărul, s-a umplut de jale mare şi de întristare şi s-a deznădăjduit cu totul de aşteptarea sa, că se gândea cât de mult tatăl lui muncea pe creştini şi n-a putut pe nici unul să-l plece la gândul său.

El, şezând tulburat şi mâhnit în palatul său, socotea în sine: Dacă Pelaghia a crezut în Dumnezeul creştinesc şi s-a însoţit cu Dânsul, apoi nicidecum nu va voi să se

depărteze de Dânsul şi să-mi fie mie soţie. Deci, ce voi face? S-o dau la munci, nu va folosi la nimic, pentru că ştiu cu câtă bucurie creştinii pentru Dumnezeul lor se dau de bunăvoie la toate muncile şi la cea mai cumplită moarte. Astfel va face şi Pelaghia. Mai iute ar vrea să moară, decât să-mi fie soţie; iar eu mă voi umple de ruşine şi de jale mai mare. Ruşine şi ocară îmi va fi de la creştini, iar jale pentru moartea ei, că o iubesc fără măsură şi nu pot suferi văpaia dragostei ce arde în mine aprinsă. Însă ştiu ce voi face: să nu privesc la muncile ei, ca să nu mă muncesc de durerea inimii rănite de dragoste şi mă voi ucide singur. Pentru că mai bine îmi este ca să mor odată, decât în toate zilele trecându-mă cu vederea şi urându-mă de necaz, cu a cărei dragoste sunt rănit.

Zicând acestea, şi-a scos sabia şi golindu-şi pieptul, l-a rezemat de vârful săbiei cel ascuţit şi a zis, plângând: "Amar de ceasul în care ochii mei au văzut acea frumuseţe, de care nu mă îndulcesc, nici nu mă satur de ea, pentru că îndată mă voi izbăvi de tot necazul". Zicând acestea, s-a înjunghiat cu sabia şi îndată a murit.

Mama Pelaghiei, înştiinţându-se de moartea fiului împăratului, s-a înspăimântat, temându-se de împăratul Diocleţian, ca să nu o piardă cu toată casa şi cu tot neamul ei, răzbunându-şi moartea fiului său. Deci, singură a legat pe fiica sa şi a dus-o la împărat, asupra căreia punea pricina morţii fiului lui şi a dat-o pe ea spre pedeapsă.

Iar Diocleţian, căutând spre ele, a zis cu jale: "Ce aţi făcut voi acum? Aţi omorât pe fiul meu".

Şi a zis mama: "Iată, o, împărate, ţi-am adus-o pe aceasta, care este pricina morţii fiului tău, pe aceasta să o pedepseşti şi să răzbuni moartea fiului tău!"

Văzând Diocleţian frumuseţea cea negrăită a Pelaghiei, cea mai frumoasă decât toate femeile şi însoţitoarele lui, o frumuseţe pe care niciodată n-o văzuse, s-a mutat spre alt gând, dar nu de izbândire, ci de desfrânare şi căuta cum ar întoarce-o pe ea de la Hristos şi s-o ia de femeie pentru el. Atunci îndată a poruncit ca să aducă mulţime de aur şi pietre scumpe înaintea fecioarei, vrând să amăgească pe mireasa lui Hristos, iar mamei ei i-a dat libertate şi o sută de talanţi, pe care, luându-i, s-a dus acasă, bucurându-se cu o bucurie diavolească; iar Sfânta Pelaghia a rămas în palatele împărăteşti, păzindu-se cu cinste de slujnicile împărăteşti.

A doua zi a poruncit împăratul să aducă cu cinste pe sfânta fecioară înaintea lui, iar el şedea cu tot sfatul său de ostaşi întru slava sa. Şi a început înaintea tuturor a grăi către fecioară: "Un lucru poftesc de la tine: să te lepezi de Hristos şi eu te voi lua

de soţie şi vei fi cea dintâi în casa mea. Voi pune pe capul tău coroană împărătească şi vom stăpâni împreună toată împărăţia mea şi de voi avea fiu din tine, acela, după mine, va şedea la scaunul meu, împărăţind toată lumea".

Sfânta Pelaghia, umplându-se de dumnezeiască râvnă, a răspuns fără frică: ***"O, împărate, ce, ai înnebunit de vorbeşti unele ca acestea către mine? Să ştii cu adevărat că nu voi face voia ta, fiindu-mi greaţă de nunta ta cea urâtă, pentru că am mire pe Hristos, Împăratul cel ceresc. Nici cununa ta împărătească cea deşartă şi de puţină vreme nu doresc; căci îmi sunt gătite la Dumnezeul meu în cereasca împărăţie, trei cununi nestricăcioase: cea dintâi pentru credinţă, că am crezut cu toată inima în adevăratul Dumnezeu; a doua pentru curăţie, că mi-am logodit Lui fecioria mea neîntinată; iar a treia cunună, pentru mucenicie, că voiesc să pătimesc toate muncile pentru Dânsul şi să-mi pun sufletul meu pentru dragostea Lui cea dumnezeiască".***

Auzind Diocleţian aceste cuvinte îndrăzneţe, s-a umplut de mânie şi îndată a poruncit să ardă un bou de aramă, vrând ca aşa să înfricoşeze pe fecioară. Iar după ce a ars boul, încât scotea scântei ca un cărbune aprins, ducea spre el pe sfânta fecioară. Între poporul care privea la acea privelişte, erau mulţi creştini şi preoţi tăinuiţi. Aceia, văzând pe fecioară ducând-o la mucenicie, se rugau pentru ea în taină lui Dumnezeu, ca s-o întărească cu puterea Sa. Deci, împăratul şi boierii, cu toţii sfătuiau pe sfânta fecioară, cu îmbunări şi cu certări, ca să facă voia împăratului, însă după ce fecioara a rămas neclintită ca un stâlp în hotărârea sa, atunci împăratul a poruncit ca s-o dezbrace de toate hainele şi s-o pună pe ea goală înaintea lui.

Văzând sfânta pe cei ce voiau s-o dezbrace, a strigat cu glas mare către Diocleţian: "Adu-ţi aminte, o, împărate, de femeile şi de însoţitoarele tale, căci şi eu port acelaşi trup ca şi acelea". Însă împăratul, fiind plin de pofta cea necurată şi vrând prin vedere să-şi sature ochii cei desfrânaţi de goliciunea feciorească, a poruncit ca s-o dezbrace mai degrabă. Ea, neaşteptând să fie dezbrăcată de mâinile celor necuraţi, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, îndată s-a dezbrăcat singură de toată îmbrăcămintea sa şi a aruncat-o înaintea feţii împăratului şi stătea goală la priveliştea îngerilor şi a oamenilor, împodobindu-se cu ruşinea cea fecioarească ca şi cu o porfiră împărătească şi ocăra pe împăratul, zicând: ***"Socotesc, că tu eşti acel şarpe, care a înşelat pe Eva şi l-a îndemnat pe Cain să ucidă pe Abel. Tu eşti diavolul acela, care a cerut pe dreptul Iov de la Dumnezeu să-l ispitească, dar degrabă vei pieri cu sunet, vrăjmaş al lui Hristos, împreună cu toţi cei de un gând cu tine".***

Acestea zicând, şi-a făcut iarăşi semnul Sfintei Cruci şi a alergat singură la boul cel înroşit, neaşteptând până ce o vor arunca pe ea. Dar când s-a apucat cu mâinile de boul acela, îndată cinstitele ei mâini s-au topit ca ceara de iuţimea focului, însă ea, ca şi cum n-ar fi simţit durerea, şi-a băgat capul în fereastra boului şi a intrat cu tot trupul înăuntru, slăvind cu glas mare pe Dumnezeu şi zicând: ***"Slavă Ţie Doamne, Unule născut Fiul lui Dumnezeu cel de sus, Care m-ai întărit pe mine neputincioasa la această nevoinţă şi mi-ai ajutat să biruiesc pe diavolul şi meşteşugurile lui, Ţie şi Părintelui Tău Cel fără de început, împreună cu Sfântul Duh, se cuvine slavă şi închinăciune în veci".***

Astfel şi-a dat sfântul ei suflet în mâinile Celui Preacurat şi fără de moarte Mire al său şi a intrat împreună cu El în cămara cea cerească, în glasul bucuriei şi al cântării cetelor îngereşti. Iar trupul ei cel cinstit s-a topit ca untul în boul cel de aramă şi s-a revărsat ca un mir de bună mireasmă, umplându-se toată cetatea de acea negrăită bună mirosire.

Iar oasele ei cele cinstite, a poruncit păgânul împărat, să le arunce afară din cetate şi le-au dus la un munte ce se numea Linaton. Atunci, mergând patru lei din pustie, şedeau lângă ele, păzindu-le de alte fiare şi de păsările cele mâncătoare de trupuri; iar descoperirea lor s-a făcut de către Dumnezeu ferici-tului episcop Clinon, atât despre sfârşitul Sfintei Pelaghia, cât şi de oasele ei. Deci, ducându-se episcopul la muntele acela, a găsit cinstitele ei oase şi pe leii aceia şezând lângă ele. Iar după ce au văzut leii pe omul lui Dumnezeu, au mers la el şi plecându-se înaintea lui, s-au întors în pustie.

Deci, episcopul, luând oasele sfintei muceniţe, le-a dus la un loc mai înalt al acelui munte şi le-a pus într-o piatră, unde mai pe urmă, pe timpul împărăţiei lui Constantin, strălucind buna credinţă pretutindeni, a făcut biserică de-asupra cinstitelor moaşte ale miresei lui Hristos şi a scris numele sfintei pe acea piatră astfel: "Sfânta fecioară Pelaghia, care s-a dat pe sine lui Dumnezeu şi până în sfârşit s-a nevoit pentru adevăr, aici se odihneşte cu moaştele sale, iar sufletul ei împărăţeşte în cer, împreună cu îngerii întru slava lui Hristos".

Astfel şi-a sfârşit pătimirea Sfânta muceniţă Pelaghia, întru Domnul nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine slava, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pu-rurea şi în vecii vecilor. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei fecioare şi muceniţe Pelaghia)